

GEZONDEN OM TE *evangeliseren*

De opdracht van Paulus aan Timotheüs om het werk van een evangelist te doen, geldt iedere christen. Als je de Heere Jezus kennen mag als jouw Zaligmaker, laat je niemand 'zomaar' verloren gaan. Omdat Zijn liefde in ons hart leidt tot wederliefde voor onze naaste en gunning om de Heiland te kennen. En tot wederliefde voor Zijn Naam en dienst, zodat we alles doen wat in ons vermogen ligt om Hem aan te prijzen.

Evangelisatie is een zaak voor elke christen. Gelukkig dat de kerken in de Biblebelt vol zijn, dat zoveel mensen weten van de waarheid van het Woord. Als elke christen in Nederland dagelijks één gesprekje voerde met een niet-christen over wat hem bewoog, wat zou er dan een werving van kerkmensen uitgaan. De werkelijkheid is weerbarstiger. Zouden we gemiddeld één gesprekje per maand halen? Elke christen is geroepen tot evangelist. Kan het zijn dat zo weinig onkerkelijken de weg naar het Woord vinden omdat wij die roeping verwaarlozen? Natuurlijk, er zijn allerlei redenen te bedenken: je ontmoet niet de juiste mensen, legt niet makkelijk contact, kunt niet de goede woorden vinden... We doen er onze Meester wel mee tekort.

In onze gezindte is de roeping tot evangelisatie uitbesteed aan commissies binnen de gemeenten en in de landelijke kerk. Goed dat ze er zijn. Zo kunnen er grootschalige projecten opgezet worden, in steden waar zo weinig christenen leven dat de kans op een spontane ontmoeting klein is. De belangrijkste taak van zo'n commissie is echter om gemeentelieden te overtuigen van de noodzaak om een levende brief te zijn en hen toe te rusten om te getuigen tijdens spontane ontmoetingen.

Wij zijn gezonden om te evangeliseren, het Evangelie voor te houden aan hen die het niet kennen. Zending en evangelisatie zijn dan ook met elkaar verbonden. Alleen om praktische

redenen worden ze gescheiden: evangelisatie beperkt zich tot het eigen land; zending gaat over de landsgrenzen heen. Nederland is inmiddels zodanig gesecculariseerd dat je je kunt afvragen of we nog naar het buitenland moeten gaan, terwijl er in eigen land zoveel werk te doen is. Die vraag is begrijpelijk, maar menselijk. De opdracht van Paulus geldt allen. Laat ieder daarin zijn verantwoordelijkheid nemen. Voor zending is ook een opdracht, van de Heere Jezus Zelf. Aan Zijn discipelen en aan Zijn Kerk: om het Evangelie te verkondigen aan alle volken, om hen te onderwijzen en te maken tot volgelingen. Ook deze opdracht geldt nog steeds en gaat de gehele gemeente aan. Je hoeft niet uitgezonden te worden naar een ver land om betrokken te zijn op zending. Klopt mijn waarneming dat het zendingsbevel minder accent krijgt dan vroeger? Komt het in de prediking voldoende aan de orde? Voelt de kerkenraad zijn verantwoordelijkheid? Leeft de gemeente mee? Wordt zending aan het hart van kinderen en jongeren gelegd?

Zending en evangelisatie, we moeten ze niet tegen elkaar uitspelen. Een gemeente die zijn verantwoordelijkheid tot evangelisatie in eigen land verstaat, is per definitie zendingsbewust en zal zeker ook betrokken zijn op wat op de zendingsvelden gebeurt. Het gaat immers om hetzelfde doel: dat Zijn huis vol worde!

*Wim de Kloet,
manager zending*